

MI SMO OD TVOJE KOSTI

Krist Kralj, C

Židovski način izražavanja posve je plastičan, upravo ga čovjek osjeti među prstima. Tako danas u prvom čitanju narod dolazi k Davidu i nudi mu kraljevsko dostojanstvo riječima: „*Evo mi smo od tvoje kosti i od tvojega mesa.*“ Tako oni u njemu gledaju same sebe, a on u njima prepoznaje sebe kao njihovog kralja. Jedno su. On, kralj, i oni, židovska plemena.

Upravo na takav način gledamo Krista kao svoga kralja, onoga koji je *postavio svoj šator među nama* i koji nam je *u svemu sličan, osim u grijehu*. Poslanica Kološanima danas veli kako smo mi dionici svetih, kako smo dionici kraljevstva Krista koji je slika Boga nevidljivoga. I to je taj prelijepi, veličanstveni i nikad do kraja shvatljivi most: u Kristu, Bogu i čovjeku spaja se nebesko sa zemaljskim, čovjek ulazi u Božju obitelj, postaje dionikom nebeske proslave Isusa Krista. Tko to može do kraja pojmiti?

No, prisjetimo se, kada je Krist bio nazivan kraljem? Današnje nam evanđelje predstavlja Isusa na križu gdje su se Isusovi neprijatelji naslovom „kralj“ htjeli Isusu narugati. Pa ipak, Isus ne niječe da je kralj. To je rekao Pilatu, to na posredan način govori i raskajanom razbojniku obećavši mu mjesto u svojem kraljevstvu.

Samo to je naš put. Drugoga nema. Put Isusa Krista. Kao što je on bio pun Duha Svetoga, tako je i u nama pečat Duha Svetoga po sakramentima krsta, potvrde i euharistije. Kao što je Krist jedno s Ocem, tako smo i mi (unatoč naših slabosti) po Kristu jedno s njime snagom Kristovih otajstava. Prema tome - sada dolazi ono što nam nije lako prihvatiti! - mi smo također dionici patnje i nevolja Isusa Krista. On to neuvijeno govori: „*Nije sluga veći od svoga gospodara. Ako su mene progonili, i vas će progoniti; ako su moju riječ čuvali, da vašu će čuvati*“ (Iv 15,20).

U tome je smisao cjelokupnog našeg života. Mi smo već sada jedno s Kristom, već smo sada dionici njegova kraljevstva, već mu i sada s punim pravom možemo reći: *Evo mi smo od tvoje kosti i od tvojega mesa*, već sada u sebi nosimo živu sliku Kristovu, jer smo *krist-jani*. Naše kršćanstvo nije prvenstveno u podvrgavanju nekim moralnim načelima, nego u suobličavanju Kristu. Zato se i ne čudimo ako, poput njega, prolazimo kroz najrazličitije nevolje i patnje. Ne samo patnje zbog bolesti, starosti, oskudice, nego možda još mnogo više zbog nepravdi koje trpimo, zbog nerazumijevanja, tjeskobe, svakodnevnih strahova i nedoumica. No, ne bojimo se. Jer, Kristu smo slični i u patnji i u proslavi. Baš kao to svjedoči apostol Pavao: „*U naporima - preobilno; u tamnicama - preobilno; u batinama - prekomjerno; u smrtnim pogiblima - često. Od Židova primio sam pet puta po četrdeset manje jednu. Triput sam bio šiban, jednom kamenovan, triput doživio brodolom, jednu noć i dan proveo sam u bezdanu*“ (2 Kor 11,24-25).

Takav je, dakle, naš kralj: krotak, miroljubiv, čovjekoljubac, patnik, Sluga Božji, ponizan do smrti na križu. Takvi bismo i mi htjeli biti, baš kako nas apostol sokoli: „*Vjerodostojna je riječ: Ako s njime umriješmo, s njime ćemo i živjeti. Ako ustrajemo, s njime ćemo i kraljevati*“ (2 Tim 2,11-12).

Zvonko Pažin